

הבן יקיר לי אפריים

אפריים קישון ידוע היטב בישראל, לא רק בגלל ידיעתו המפליאה בכתיב ההומוריסטיס ההונגריים, אלא גם בגלל אומץ-לבו המתמיד בהתקפות על שכירים, המבקשים תוספת שכר. גם כאן אין ההומוריסט הנכבד מטפל בגופים חלשים כמו שרייממשה, חביריכנסת או מנהלים כלליים, שעל הביזבוז שהם אחראים לו ניתן לכתוב אנציקלופדיה של הומור. לא! קישון מעז לעלות בלי חשש על פועלי נמל, מורים ועוד בריונים, המעזים לדרוש הגדלת הכנסתם.

דאגה זו להגדלת הכנסה הפנויה אינה סרה מקישון. לא רבים יודעים כי הוא אחראי לתיקון חוקי מס-ההכנסה — כאשר הם פגעו בו כמובן, ולא בפועל אשדוד, אותם כינה חבלנים.

קישון מקבל הכנסות מחו"ל על פירסומי יצירותיו. עד לפני כשנה היה ניתן לספורים המקבלים הכנסות מחו"ל לנכות מהסכום החייב במס, לצורך הוצאות שנגרמו תוך כדי עבודה, לא יותר מ-25%. מכאן שסכום המס שהיה על קישון ואחרים לשלם לספיר היה גבוה ביותר.

כמו אחרים גם קישון התמרמר ביותר, ורגשי זעם אלה הגיעו אל שר-האוצר. יודעי דבר מספרים גם כי נערכה פגישה בין ההומוריסט לשר האוצר — כאשר לשניהם מכה משותף: מאבק נגד פועלי-אשדוד. בפגישה ביקש קישון הקלות במיסוי על הכנסות ספורים בחו"ל.

יודעי דבר אומרים גם — וברור כי הדבר אינו נכון לגבי קישון — כי נאמר לספיר שאם יימשך המיסוי הנוכחי, עלולים סופרים לעבור לשווייץ, שם מס-ההכנסה נמוך לעומת ישראל.

למרות שלא קישון — אשר כינה את עובדי-אשדוד חבלנים — אמר זאת לספיר, עובדה היא כי ספיר קרא לאחראים למס הכנסה, חורה להם להעניק הקלות מפליגות לסופרים המקבלים מסך מחו"ל.

הקלות אלו פורסמו לפני זמן-מה, ובחוגי מס-ההכנסה הם קרויים „הקלות קישון“.

שמואל חוקר

נגד שמואל חוקר

השבוע, ברשותכם, אני רוצה להקדיש את המדור למיספר מיכתבים, הראויים מסיבה זו או אחרת לגזול את שטח-המחיה שלי:

כנראה שלשמואל חוקר (עיתונאי) אין מספיק אינפורמציה, והוא עיתונאי לא כל-כך טוב. אחרת הוא היה יודע שלפני כ-שלוש שנים כתבתי חוברת עבור משרד-האוצר, עבורה קיבלתי תשלום מלא. הוא גם לא יודע, כנראה, שישנן גם סובות-הגנה אחרות לחברים ב„מועדון“ משרת-האוצר, כגון בקשת סקופים. שמואל חוקר טועה, איפוא, כשהוא חושב ש-

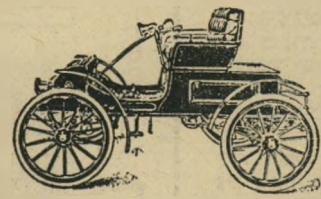
מר שמואל חוקר מבקש את סליחת הקוראים על שלא כלל את כתיבת החוברת עבור משרד האוצר בתשלום מלא, בין עיסוקיו הצדדיים והמשתלמים של מר צבי קסלי. העובדה נרשמה, תיוקת ותתפרסם, כאשר מר חוקר יתפנה סוף-סוף להוציא לאור את „ספר העיתונאים“, שעל עריכתו הוא שוקד. — דב"א.

האזרח והמשטרה

באחר מימי החודש הזה, ברחוב בלון בתל-אביב, נפח מצבר המכונית שלי את גשמתו, ולא נותר לי אלא לקחת שמישהו יעזור לי לדחוף את המכונית ולהתניעה בתנופה.

התנועה היתה רבה באותו רחוב, וכע"ב חצי שעה של ניפנופי יריים נעצר לידי גיפ שנסא את השלט „גידינת תב“

רואתית — עיריית תל-אביב. ליד הני הג ישבו שלושה גברים נאים והסור גם ואחר מהם, שי זיהה אותי, שאל ב"מה העניין. הסברתי לו את המצב וביקשתי ממנו דחיפה קלה. „זה רכב עירוני. אני לא יכול לדחוף את מכונית פרטית בלי אישור מהמונה עלי“, אמר הנהג, וכלי לשעות לבקשותי, הסתלק. לצערי אינני יודע את שמו של הנהג. הייתי רוצה לציין אותו לשבח, ולהציג אותו כדוגמה של עובד-ציבור, החס על נכסי עירייתו. במקרה זה הטמבון הקדמי של גיפ ממוצע ורגיל, שכידוע לכל, הוא עדין במיוחד.

השבוע, שוב נוצר המשולש הנצחי: ה"מכונית, נציג השלטון והאזרח. נסעתי בשעת צהריים ברחוב בוגרשוב בתל-אביב במהירות של כ-30 קמ"ש. הקי פדתי מאוד על הניגה והירה ואיטית, בג"לל כאביראש חזקים שתקפו אותי. כש-פניתי לרחוב צדי כדי להתנות את ה"רכב ולנוח מעט, שמעתי צפירה חזקה ו-מייד הופיע לידי שוטר-תנועה רכוב על

● איך תוכל לחכיח לשופט שאכן אותתת לפני פנייתך לרחוב צדדי? הא אתה באמת מאמין שדוברתו של חבר-כנסת שווה לדוברתו של שוטר? יש גב לאופטימיות, מר כהן.

אני בטוח שבמצב רגיל היה השוטר מולה עניין במצב בריאותך, ואין לי ספק שהוא היה מנסה לעזור לך. אך הוא סבל ודאי אותו יום מכאב-ראש עזים, ורצ לגמור את רישום הדו"ח מהר ככל האפשר כדי להתנות את האופנוע בפנית הרח ולנוח מעט, ובמקום לעזור לו — אתה עוד הולך להוסיף לכאבי הראש שלו — דב"א

בעד המורים, נגד העיתונות

אל: הנהלת השבועות / מנהל. מאת: המדור לחשבון הנפש. הנדון: קורה (טול מבין עיניך). מה לעשות. זה קורה לטובים שבנו, ל"משל, לדן ב"אמוץ. מי שהילך כל ימיו על חבל דק (שנקרע באופן שיטתי), מי ש"טייל" במערכות כל העי-חונים והשבועונים (למעט "דבר הפועלת" וביטאון "א-גד"), הגיע אל המנוחה, ה"נחלה והעולם הזה".

כשולייך-חבל נוחת על קורה רחבה, מתחילה חייגא — ממש לנשק אצבעות. איזו וירטואוזיות? מאמץ בן-אדם לעצמו מיקצוע מ"רדי, ניהול השבועות, ותוקע בשיתות נעצים וסיכות בכל המי ומי ומה. ואנחנו, רבותי, מתמוגגים מכאב, נחת ושימחה לאיד. איזה חושי-המור! ממש טעם המור. נופת צופים וצפיית בדבש בתוך סנדוויץ'.

אבל המלא וללא. קורה משהו משונה. הלולין שלנו מבצע סלט מרהיב, ובסופו חוטף את הקורה — בפרצוף. ליתר דיוק: בין העיניים. זה מאוד בלתי-צפוי. אבל יותר בלתי-צפויה היא העובדה שהקורה איכשהו נשארת שם, באמצע. לכן לא נר-תר לי, דן, אלא לבקש ממך, במטותא: טול קורה מבין עיניך.

ברשימתך על שביבת המורים התיכונים סוען אתה שהממשלה כורתת את הענף עליו היא יושבת, שהרי מי עוד, חוץ מן המורים, מגדל דור ממושע ומלוכד של אומרי הן? מי דואג לשטוף השכם וה"רב את מוחם של התלמידים — חוץ מן המורים? נסו ללמד את התלמידים חשיבה עצמית, ותראו שמייד נענית הממשלה לכל התביעות. כשאתה פונה בהצעה נדיבה אליהם.

ככה? ובכן, יש לי חרשות בשבילך. בית-הספר התיכון בישראל הוא בסך הכל מס-גרת, שבה פגמים די מרובים — אבל ל"יפה. יפה מאד. בעיקר הקטע הראשון במכתבך. אני מתכוון למחמאות. אני לא יודע למה, אבל זה מצא חן בעיני. וכעת לעניין.

ביחס לחלקה של העיתונות במערכת שטיפת-המוח העיוולת נגד קהל צרכני-האינפורמציה — מודה באשמה. טענה זו אני טוען זה שנים רבות, ומנסה כמיטב יכולתי להילחם בהעובדה זו על-ידי עיסוק בביקורת עניינת של העיתונות. לא יתכן, אני טוען, שלא תישמע ביקורת נגד האינסטנציה האחרונה של הביקורת — העיתונות.

השליטה בדעת-הקהל, או לפחות האשלייה של שליטה, משחיתה את השולט. לא רק העתונות — כל אמצעי התקשורת ההמוניים (רדיו, טלוויזיה) עוסקים בשטיפת-מוח, ומי שאינו רוצה למצוא את מוחו שטוף, סחוט, מייובש ומנוהף, חייב לעמוד על המישמר ולצעוק געוואלד.

אך גם על המוכרים ככלל חלק מהאשמה הזו. אני יודע שישנם מורים יוצאים מן הכלל, ולפי תוכן נימת מכתבך אני מניח שגם אתה, מר מילר, נמנה עליהם. אולם ככל יוצא מן הכלל גם אתה מוכיח את הכלל.

נחם, לרגע, את בעיית העיתונות. באיזה בית-ספר מלמדים את התלמידים לקרוא בצורה ביקורתית את העיתונות היומית שלנו? האם אינך חושב שחובתך, כמורה הדוגל בחינוך לחשיבה עצמית, להצביע לתלמידך על מלכודות שטיפת-המוח הטמנויות להם יום-יום? האם יודעים לתלמידך להתייחס בהסתייגות לפחות, אם לא בשמץ של ספקנות, לביטויים כגון: „מקורות מוסמכים“, „חוגים יודעי דבר“, „ירושלים וזעמת“, „לונדון תמחה“ האם עוזרים המורים לתלמידיהם להבחין בין ידיעה עובדתית, הנמסרת להם בעתון, ובין ידיעה שזורה דיעות?

מובן שיאנני מטיל על המורים בלבד את אשמת גידול וטיפוח דור של אומרי הן. הנחה כזו יהיה בה משום הערכה מוזנמת ביחס לכישר ויכולת השפעתם של המורים. ללא עזרתם של העיתונים הקונפורמיסטיים, וההורים הקונפורמיסטיים, לא היו המורים מצליחים לעולם להוציא תחת ידיהם מיספר רב כל-כך של תוכים קטנים, סיפ-רפורדרים דמוי-אדם, ותקליטים שחוקים, שאינם חללים מלהשמיע לנו את להיטי המחשבות, שאותם מנגנים כאן מזה עשרים שנה. היציבות הפוליטית, המוכחת לנו מדי ארבע שנים, מחוקת את דברי.

מר מילר, אם תפוסר מעבודתך, עקב הודאתך באשמה (מלמד חשיבה עצמית בניגוד לטעיף 87 של חוק למוד-החשיבה-הלאומית), כתוב למדור שלי מדי פעם. אבל אני מזהיר אותך: בלי שביתות! תבוא גם עליך הברכה — דב"א.

